

GROMIENIE (7) *sb n*

o prawdopodobnie jasne; teksty nie oznaczają é.

sg *N* gromieni(e) (3). ◊ *G* gromieniã (1). ◊ *A* gromieni(e) (1). ◊ *I* gromieni(e)m (1), gromieniem (1) *SkarŻyw* (1 : 1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. *Łajanie, strofowanie, ganienie, karcenie, fukanie; invectio Cn (6)* : Nawłańney tedy ná nálżę Polfkę niż ná włyłtek infzy świát/ ściąga lie ono záłofne gromienie Iákubá S. w te łłowá *PowodPr* 69.

gromienie kogo (2): pokázuie to v Páwłá świętego ono gromienie tych ludzi/ którzy infze odwodźili od grzechow tákowych/ w kthorych łami áż do wřzu tkwieli. *KuczbaKat* 325; *SkarŻyw* 298.

gromienie czego [= czym] (3): Iełli byłá gniewliwa ktora/ łagodnością: á iełli ćierpliwa/ gromieniem ią łłow náuczála. *SkarŻyw* 142, 310; Iáko mowi Mędrzec: (Mándat ieft świecá/ y Práwo ieft świátłość: á drogá żywotá gromienie kárności) *SkarKazSej* 696a.

2. *Bicie, zwalczanie, pokonywanie, zadawanie klęski [kogo] (1)* : Wípomnię/ y to zeście/ dwa kroć Woiewody Wołofkiego na Woiewoctwo ładzáli Alexándrá zá łpráwę zacnych Rycerzow. Sieniáwłkich/ y Iázłowieckich. Iácubá Dełpotá zá łpráwę mężá zacnego domu łtárodawne⁸⁰ w umiejętności Rycerfkiey dobrze biegłego y ćwiczonego Woyćiechá Łákiego Woiewody Siráckiego Co bes gromienia Turkow y Wo-(*kust*) łochow (-) chow być niemogło. *BiałKaz* L2v.

Synonimy: 1. *fukanie, łajanie, potępienie, strofowanie, upominanie*; 2. *bicie*.

Cf **GROM, GROMIĆ**